

Ticari Faaliyetini On Ayrı Bağımsız Bölümde Sürdüren Davacı Adına Her Bağımsız Bölüm İçin Ayrı Ayrı Salınan Çevre Temizlik Vergisi Alınması

Bu karar; ticari faaliyetini on ayrı bağımsız bölümde sürdüren davacı adına her bağımsız bölüm için ayrı ayrı salınan çevre temizlik vergisinin kaldırılması yolundaki ısrar kararına ilişkindir.

T.C.

DANIŞTAY

Vergi Dava Daireleri Kurulu

Esas : 1999/28

Karar : 1999/407

Tarih : 24.09.1999

ÖZET: Ticari faaliyetini on ayrı bağımsız bölümde sürdüren davacı adına her bağımsız bölüm için ayrı ayrı salınan çevre temizlik vergisinin kaldırılması yolundaki ısrar kararında kanuna uygunluk görülmemiştir.

(2464 sayılı BGK. m. 44)

KARAR METNİ:

KARAR:

Temyiz Eden : ... Belediye Başkanlığı

Karşı Taraf : ... Tekstil Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi

Vekili : Av. ...

İstemin Özeti : ... dikim işini, kiraladığı on ayrı dükkan ve dört personelle sürdüren yükümlü şirket adına her bir bağımsız bölüm için ayrı ayrı çevre temizlik vergisi salınmış, ikinci derece usulsüzlük cezası kesilmiş ve gecikme faizi uygulanmıştır.

Tarhiyata karşı açılan davayı inceleyen Ankara 3.Vergi Mahkemesi 13.2.1996 tarihli ve E:1995/610 K:1996/170 s. kararıyla tarhiyatı kaldırmıştır.

Belediye başkanlığının temyiz istemini inceleyen Danıştay Dokuzuncu Dairesi, 28.5.1997 tarihli ve E:1996/5537, K:1997/1817 s. kararıyla; 2464 s. Belediye Gelirleri Yasasının 44 üncü maddesinde çevre temizlik vergisinin konusuna yer verildiği, yükümlü şirketin kiracısı bulunduğu büro, ticari depo, depo, kapitone dikim yeri olarak kullanılan ayrı ayrı kapı numaralarına sahip 10 işyeri için tek bir çevre temizlik vergisi bildiriminde bulunulduğu, tahakkuk eden verginin ödendiği ancak, belediye iktisat müfettişlerince yapılan denetim sonucunda beyana konu işyerlerinin tek bir işyeri gibi beyan edilmesinin mümkün olmadığından bahisle her bir bağımsız bölüm ayrı bir işyeri kabul edilmek suretiyle çevre temizlik vergisi salındığı ve gecikme faizi hesaplandığı, mahkeme kararında, 14 s. Belediye Gelirleri Yasası Genel Tebliğine göre hizmet bütünlüğünün gerektirdiği bina gruplarının tek bina olarak değerlendirilmesi gerektiği kabul edilerek dava konusu tarhiyatın kaldırıldığı, anılan tebliğde, öğrenci sayısı ve yatak kapasitesi esas alınan binaların hizmet bütünlüğü bakımından birlikte dikkate alınacağı belirtildiğinden, kiralanan ve ayrı ayrı kapı numaraları bulunan 10 bağımsız bölümün hizmet bütünlüğü kapsamında değerlendirilmesine imkan görülmediği gerekçesiyle kararı bozmuştur.

Bozma kararına uymayan Ankara 3.Vergi Mahkemesi, 10.2.1998 tarihli ve E:1998/78, K:1998/79 s. kararıyla; 2464 s. Kanunun mükerrer 44 üncü maddesi ve 8.1.1994 gün ve 21812 s. Resmi Gazetede yayımlanan 14 no.lu Genel Tebliğ uyarınca hizmet bütünlüğünün gerektirdiği bina gruplarının tek bina olarak değerlendirileceği, hizmet bütünlüğü dışında kullanılanlar ile ayrı ayrı ya da bölümleri itibarıyla hizmet bütünlüğü içerisinde veya dışında başka kişiler tarafından kullanılan kurs, spor sahaları, yurt, büfe, kantin gibi bölümlerin, ayrı bina olarak dahil oldukları gruplar ve kriterler dikkate alınarak vergilendirileceği, bozma kararından, hizmet bütünlüğünün dikkate alınmayacağı anlamı çıkarılamayacağı gibi tek amaca yönelik değişik hizmet için kullanılan dükkanların ayrı

işyeri olarak değerlendirilmesinin yasa önünde eşitlik ilkesi ile de bağdaşmayacağı, dükkanların değişik amaçlarla kullanılmasının hizmetin gereği olduğu, ayrı kapı numaraları bulunmasının ayrı vergilendirmeye esas teşkil etmeyeceği, tebliğin de, aynı hizmet sebebiyle ve aynı kişiden birden fazla çevre temizlik vergisi alınmasını önleyerek verginin konusunu bir tüm olarak değerlendirmeyi amaçladığı ancak, otel ve öğrenci yurdu gibi işletmelerde başka kişiler tarafından kullanılan hizmet binalarının ayrı ayrı vergilendirileceği, bu nedenle, kiralanan dükkanların bağımsız bölüm olduklarından bahisle yapılan tarhiyatın kanuna aykırı olduğu gerekçesiyle ilk kararında direnmiştir.

Direnme kararı, belediye başkanlığınca temyiz edilmiş ve tarhiyatın kanuna uygun olduğu, davacı vekili için takdir edilen vekâlet ücretinin yüksek olduğu ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Savunmanın Özeti: Savunma verilmemiştir.

Danıştay Tetkik Hakimi Ali ALPAN''ın Düşüncesi:

Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, ısrar kararının bozulmasını sağlayacak halde görülmediğinden istemin reddi gerektiği düşünülmüştür.

Danıştay Savcısı Cavit ZEYBEK''in Düşüncesi:

Temyiz dilekçesinde öne sürülen hususlar, 2577 s. İdari Yargılama Usulü Kanununun 49 uncu maddesinin 1 inci fıkrasında belirtilen sebeplerden hiçbirisine uymayıp vergi mahkemesince verilen kararın dayandığı hukuki ve kanuni nedenler karşısında, anılan kararın bozulmasını gerektirir nitelikte görülmemektedir.

Açıklanan sebeple temyiz isteminin reddi ile vergi mahkemesi kararının onanması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Vergi Dava Daireleri Genel Kurulunca, dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği görüşüldü:

... dikim işini kiraladığı on ayrı dükkanda sürdüren yükümlü şirket adına her bir bağımsız bölüm için ayrı ayrı salınan çevre temizlik vergisi ve usulsüzlük cezası ve gecikme faizinin kaldırılması yolundaki vergi mahkemesi ısrar kararı belediye başkanlığı tarafından temyiz edilmiştir.

2464 s. Belediye Gelirleri Kanununa 3914 s. Yasanın 1 inci maddesiyle eklenen mükerrer

44 üncü maddede, belediye sınırları ve mücavir alanlar içerisinde bulunan ve belediyelerin katı atık toplama ile kanalizasyon hizmetlerinden yararlanan konut, işyeri ve sair şekillerde kullanılan binalar çevre temizlik vergisine tabi tutulmuş, bu verginin mükellefinin: boş bulunan binalarda malik veya malik gibi tasarruf edenler, sair binalarda ise her ne biçimde olursa olsun binaları kullananlar olduğu kurala bağlanmıştır. Katı atıklar için verginin alınacağı tarifede yer alan bina gruplarını tayin ve tespit yetkisi Bakanlar Kuruluna, binaların gireceği derecelerin belirlenmesi yetkisi ise belediye meclislerine bırakılmıştır.

Bu yetki uyarınca, 31.12.1993 tarihli ve 21805 mükerrer s. Resmi Gazetede yayımlanan 93/5105 s. Bakanlar Kurulu Kararına Ek Kararda yer alan ek listede: ticari, sınai, zirai veya mesleki faaliyetlerde kullanılan binalar personel sayısına; okul, yurt, kreş ve benzeri öğretim faaliyeti yapılan binalar öğrenci sayısına; konaklama tesisleri ve yataklı tedavi yerleri yatak kapasitesine; yeme-içme ve eğlence yerleri ile lunapark, panayır, stadyum, spor salonu ve depolar kullanım alanına; sinema, tiyatro ve benzeri biletle girilen koltuklu eğlence yerleri koltuk sayısına göre gruplandırılmıştır. Kararın 2 nci maddesinin (a) fıkrasında bu gruplara giren binalardan yalnızca öğrenci sayısı ve yatak kapasitesi esas alınan binaların, yürütülen hizmetlerin bütünlüğü bakımından birlikte dikkate alınacağı ve hizmet bütünlüğünün gerektirdiği bina gruplarının tek bina olarak değerlendirileceği kabul edilmiştir.

Davacının ticari faaliyetinde kullandığı ayrı kapı numaraları bulunan depo ve dikim atölyelerinin personel sayısına göre gruplandırılan binalardan olması sebebiyle bu niteliği gözardı edilerek, yalnızca öğrenci sayısı ve yatak kapasitesine göre gruplanan binalar için ön görülen kurala dayanılarak tek bina olarak değerlendirilmesi hukuka aykırı düşmüştür.

Bu nedenlerle, temyiz isteminin kabulü ile Ankara 3.Vergi Mahkemesinin 10.2.1998 tarihli ve E:1998/78. K:1998/79 s. ısrar kararının bozulmasına, yeniden verilecek kararda karşılanacağından yargılama giderleri ve tayin ve takdir edilen avukatlık ücretinin miktarına ait iddia yönünden hüküm kurulmasına gerek bulunmadığına,

24.9.1999 tarihinde **oyçokluğu** ile karar verildi.

KARŞI OY

Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, ısrar kararının dayandığı hukuksal nedenler ve gerekçe karşısında kararın bozulmasını sağlayacak halde görülmediğinden, temyiz isteminin reddi gerektiği görüşüyle karara katılmıyoruz.

Kaynak: {Danıştay Dergisi Sayı-103 s: 113}

Telefon: +90 (312) 473 84 23

E-Posta: mts@mevzuattakip.com.tr

Adres: Çetin Emeç Bulvarı Hürriyet Cad. No: 2/12 Çankaya ANKARA